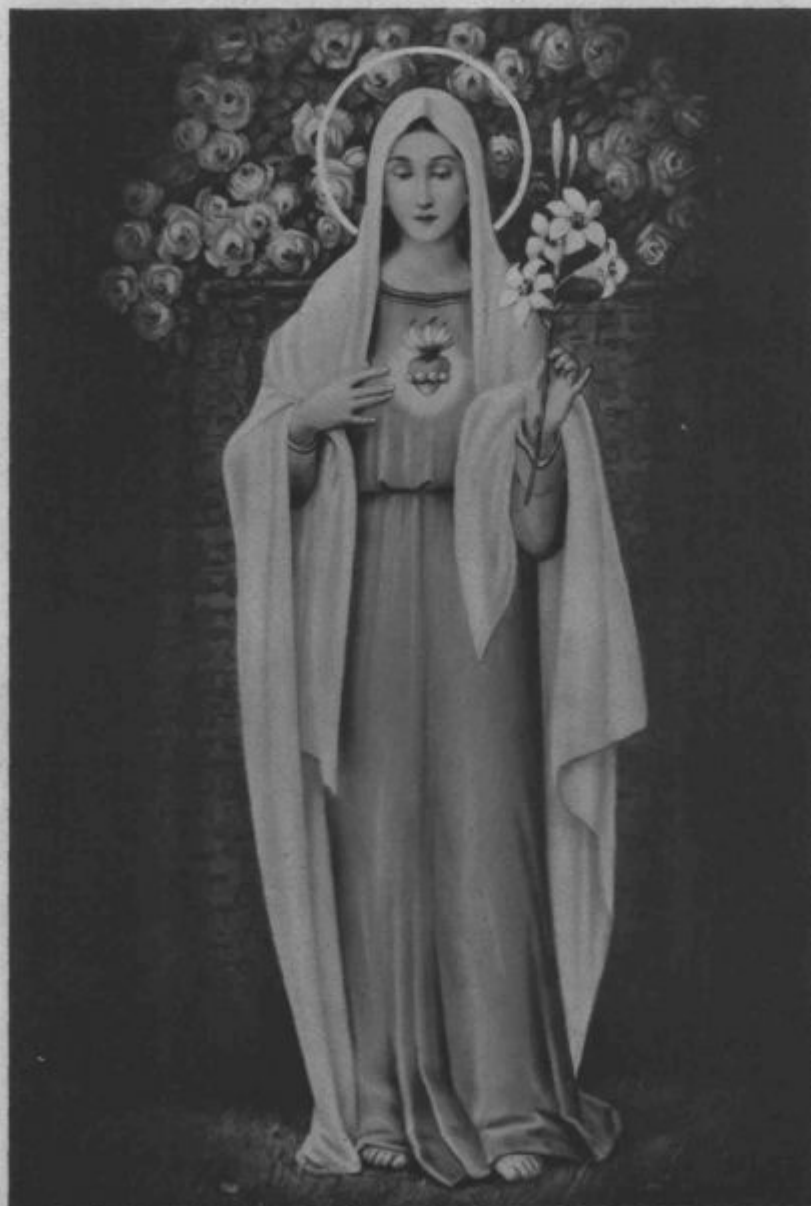

Poština plačana v gotovini.

Štev. 9. 8. septembra 1938. 34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8, na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograeček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena : na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tüdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskóm dobrodelnóm drüštvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvu.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči: Horvat S. Ignac iz G. Bistrice, Francija, prosi za zdravje 10, Gruškovnjak Davorin, D. Lendava, 2, Kmečka hran. i posojilnica, Lendava, 100, Marton Anton iz Sr. Bistrice, Francija, prosi po sv. Antoní za zdravje 50, Halas Ana, Črensovci, 20, Ciglar Micika iz Korovec, Francija, 10. — Polletne obresti v Hranilnici dravske ban. 983-15, tobačni izvleček odani 18. — Izdali smo: 6% rentni davek pri posojilnici 58-99, poštnina, koleki i stroški pri posojilnici 77-72, vloga za odpis rentnine 32. — Oča sirot, povrni vsem obilno. — O d b o r.

Na siromaško blagajno so darüvali v Din. sledeči: Izseljenci v Fere Champenoise, 39-52, Magdič Franc, Renkovci, 18-50, Gerenčer Martin iz Filovec, Francija, 10, Horvat Štefan, Trnje, na sirotišnico Deteta Marijike, 5, Kous Jožef, Tropovci, Nemčija, 5-75, Sobočan Štefan iz Renkovec, Francija, 15-60. — Izdali smo: Čurič Rozi, betežnoj siroti 100. — Dete Marijika, povrni vsem obilno. — O d b o r.

Na podporo Marijinoga lista so darüvali v Din. sledeči: Supi Angela, Francija, 0-25, Ciglar Marija iz Korovec, Francija, 3-30, Gutman Jožef iz Filovec, Francija, 5, Ropoša Marija iz Dokležovja, Francija, 5, Slunski Stefan, Zagreb, 7-50. — Marija povrni vsem obilno. — Uredništvo i uprava.

Pesek za Dom sv. Frančiška so brezplačno vozili po en voz: Žizki: Žalig Martin št. 81, Ütroša Terezija št. 65, Fratar Štefan št. 69, Stanko Ivan št. 68, Tibaut Martin št. 57, Lonec Franc št. 19, Škafar Ana št. 58, Vučko Ivan št. 96, Škafar Ivan št. 51, Žerdin Martin št. 52, Horvat Anton št. 56, Fotivec Ivan št. 13, Kramar Štefan št. 6, Kramar Martin št. 87, Sobočan Matjaš št. 63, Kralj Ana št. 73, Koštric Jožef št. 27, Kolenko Štefan

LETO 34.

8. SEPTEMBRA 1938.

ŠTEV. 9

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

9. Zvezda.

Krotkost je deveta zvezda tvoje krone, Mamika . . .
 Ta od rojstva te sprejaja v celom žitki kak nitka,
 Ki pretkala tvoje borbe z velkov zmagov vsikdar je,
 Naj si bila dete, dekla, naj na vrhi Golgote.
 Deklice so te mrzile v hrami Jeruzalemskom,
 Lagale so . . . Te krivile . . . Odgovarjaš s smehekom . . .
 Še učiteljice tvoje bile so zapelane . . .
 Ti ne tožiš . . . Ti je lübiš, zagovor ti mučanje,
 Vsa si krotka v Betlehemu, mesta gda za Tebe ne,
 Gda se v štalu moreš skriti, da porodiš Detece,
 Gda pri miri ne nehajo Te v sirmaškem koteki,
 I v Egipti moreš jesti krüh pregnanstva v bridkosti . . .
 Krotko skuze si točila dneve tri i tri noči,
 Gda si zgüblenoga Sina iskala na vse moči,
 Krotka bila si na svatbi, gda zavrno prošnjo Ti,
 S krotkostjov si ga genola, prvo čüdo da včini . . .
 I na križnoj težkoj poti, gda zgleda vse zgübleno,
 V krotkosti je tvoje srce oporo i moč melo . . .
 Krotkost te je zadržala, gda so Sina slačili,
 Da si ne je sramotila, kak so si zaslužili,
 Krotkost toči bridke skuze, gda na križi vмира Sin,
 Gda se düša potopila tvoja v morje bolečin,
 Gda si Jezüša do groba sprevodila žalostna,
 Gda od groba se vrnila v mali domek brez Njega,
 Gda si vidla izdajalca visiti razpočen'ga,
 Gda vüčenci so se skrili v strahi vsi zvün Janoša,
 Gda so grob zaprli trdno s pečatom i stražili . . .
 Krotko si to vse prenesla, naj za njo bi marali.

Srčen.

SVETA MARIJA MAGDALENA

Sedmo poglavje.

Sveta Marija Magdalena v la Sainte-Baume i v Saint-Maksimim.

Preganjanje krščnikov se je začnalo že pri Jezusi Kristuši i se včasi nato razširilo od njegovoga groba na vse strani. Sv. Štefan je prvi po Gospodi Jezusi potrdno s smrtjov svojo vero i včasi nato je sledkaršnji sv. Pavel zaneso preganjanje do zidov Damaska, da je poznej tudi sam spadno kak slavna žrtev preganjane vere. Krv kriči po krvi, i na toj poti navadno pride do povodni krvi, štera šče vsikdar raste, dokeč ne grozi zadušiti tiste, ki so jo povzročili.

Krščanstvo je sprejelo svoj krst v ravno istoj vodi kak njegovi začetniki i njegovi prvi vučeniki, štere je križ, na šterom so bili rojeni, razkropo na vse strani, so nesli v svet istino, ki bi ga naj razsvetlila i Krv, ki bi ga naj oprala. To je bilo drugo potüvanje človeštva. Po prvom so nastanoli narodi, po drugom je mela nastanoti cerkev. Če bi što vido iti te preproste može skoz vsa vrata Jeruzalema na vse strani sveta, bi je brez dvojbe meo za navadne popotnike. Samo Bog je znao za skrivnost njihovih poti i za razliko med tem razidom i onim po zidanji babilonskoga türma.

Med drugimi je odplavalä tudi ladjica od tistoga lepoga obrežja, ki se razprostirajo od gore Karmel pa do izliva Nila v morje. Mala ladjica je nosila družino iz Betanije i nekaj vučnikov, ki so tudi šteli biti deležni njihovoga blagoslova. Tista roka, ki je vodila vse apoštole, je vodila tudi te. Pod njenim nevidnim vplivom so prijadrili do mesta, ki je sledkar postalo nekakša vrata v Evropo. Marsej je sprijao, ne da bi spoznao, kakši kinč je ž njimi prišeo. Ime Lazar, Marta, Marija Magdalena ne bi napravilo vtisa na niedno srce. Ravnotak je bilo s krščanstvom. Bližalo se je kak nekaj tujega, nepoznanoga. Nišče je ne poznao ne njegovoga imena, ne njegovoga dela. Njegova moč je bila zakrita s poniznov preprostostjov; zemla se je bližala nebi, ne da bi znala za to.

Na posamičnih krajih, v podzemskih votlinah so se vršile vzvišene skrivnosti odrešenja. Iz krvi, ki so jo tisti, ki so jo vidli, kak je tekla, prinesli s seboj, je vzrasla mala čreda. Bili so to ribiči, delavci uboge žene, ki so v krogi obüjenoga Lazara

stvorili komaj iz kali poganjajočo cerkev. Čas je prineso seme za rast i zoritev. V začetki se je Marsej razsrdo na novi navuk i Lazarova krv njemi je dalá prvoga svetnika, njegovoga prvoga mantrnika i prvo stran za knjigo, ki se šče gnesden naprej piše v zgodovini cerkve.

Kakši delež je doprinesla Marija Magdalena pri apoštol-skem delúvanji svojega brata, nam je ne sporočeno. V Marseji je zapústila samo eden spomin. To je oltar, ki ma po njoj ime, v opatiji Sv. Viktora. A to je častitlivi i pomenlivi spomin, ar zidina te opatije je najstarejši spomenik krščanstva v Marseji, spodobno kak njegove katakombe.

Pomembnejši spomini na sv. Magdaleno se najdejo v mesti Aiks. Šče nekaj let v začetki preminóčega stoletja je bila tam njena kapela, ki so jo lúdje ravnotak radi obiskavali i v njej molili kak v tistoj, gde jo častijo skúпно s sv. Maksiminom. Bila je posvečena božemi Odrešeniki i je stala v stranskoj ladji nadškofijske cerkve, čeravno je kvarila lepoto cele stavbe: tak močno je bilo zročilo na začetnike krščanstva v glavnom mesti Provanse. Ali niti Aiks niti Marsej je ne bio tisti kraj, gde je Jezuš čakao na svojo verno prijateljico, da njoj zroči najbolši deo, šteroga si je zvolila i šteri njoj po Jezušovom obečanji ne bo odvzeti. I te najbolši deo je bilo premišlavanje i zameknjenje v samoti.

Samoten kraj je bio pripravljeni. Bog, ki je stvoro vse tak, da je v hipi vido celo prišestnost i ki je niti edne obale ne postavo, niti ednoga brega nagromado, niti edne doline z vodov obdaro, niti ednomi morji ne dao globočine, ne da bi znao, za šteri narod all za štere dúše je to napravo; Bog je že pri stvo-renji mislo na Marijo Magdaleno i njoj v ednom zatišji pripravo posebno mesto. To mesto smo že omenili v začetki toga življenjepisa. Posebno la Sainte-Baume naj bi bio kraj za zbirališče krščanskih src, gde si od svetnoga dela i skrbi odpočinejo i morejo premišlavati od velke skrivnosti bože lúbezni.

Marijo Magdaleno je tá pritegnola milost, ravno tista milost, štera jo je odebrala kak grešnico i jo pripelala k Jezušovim nogam, jo vodila pod njegov križ i jo zvolila za prvo oznánjevalko vstajenja Sina božega. Prišla je tá, kak se je negda približala Gospodi, gnana od istoga razsvetlenja i iste notrašnje sile.

Na takši način so se oblúdili nepoznani divji kraji pri Tebaidi, i tak je sv. Anton najšeo med Nilom i Rdečim morjom tisto goro Kolsina, s štere je vodo rod púščavnikov, ki so se okoli po pústinji naselili. Tak je vodo Bog v vseh stoletjih svoje svetnike po nepoznanih potaj, štere so tlačili i blagoslavljajoč sejali novo seme bože istine, šteroga rast je ostala trajna.

Marija Magdalena je bila začetnica teh ustanovitelov samotarskoga življenja, i najbliže k koreni, od šteroga so jemali moč, Jezuš, i je puna nebeske moči prišla na višine v la Sainte-Baume, da tam zapústi spomin, kakši se nindri več ne najde.

Sveti kraji so na zemli to, so kak ozvezdje na nebi, vretina svetlosti, toplota i življenja. Pa če se pitamo, zakaj je Bog to

ali ono goro posveto, bi se ravnotak lahko pitali, zakaj je ravno tisto zvezdo nepremičnico postavilo na najvišji vrh nebe, ki jo naši sinovi i bratje na valovih morja gledajo kak svojo vodnico. O da bi le ne bili tak redki ti kraji, gde je hodila lübezen! Naj bi bila boža vola, da bi najšlo naše srce na zemli pogosto ognjišče lübezni, gde bi se moglo ogreti! Pa če že nemremo hoditi po čüdežnoj poti svetnikov, probajmo bar spoznati njihová dela i se navdúšiti zanje.

Sveti Pavel je zapisao: *Poznam človeka v Kristuši, ki je bio pred štirinajstimi leti zameknjeni v tretja nebesa — ali v teli ali zvüna tela, ne vem, Bog zna; i poznam toga človeka, ki je — ali v teli ali zvüna tela, ne vem, Bog zna — bio zameknjeni v nebesa i je čüo skrivnostne reči, šterih nišče ne sme povedati.* (II. Kor. 12, 2-4).

Ka sv. Pavel ne znao, toga nišče ne bo mogeo povedati; a že to njegovo neznanje nam je zadosta jasno. Davle nam moč, da idemo z Marijov Magdalenov v njeno samoto i smo tam brez začüdenja nazoči pri njenom zameknjenji. Ločena od lüdi, ki so njenoga i celoga sveta Odrešenika pribili na križ, je mela tam samo edno miseo, želo, da svojega božega prijatela, ki jo je zapüsto, znova vidi. Istinska lübezen je naimre močnejša kak ločitev i smrt i tem globše v srce se zakopa, kem menje se more na zvüna razlezati. Pa če je povejnolo že vnogo življenje na grobi dragoga sina ali zakonskoga tovariša, kak je moglo minevati življenje Mariji Magdaleni, ki je Sini božemi obimala noge i ga je lübila z velkov nadnaravnov lübeznostjov? Zato se skoro nemremo čüiditi, če nam zročilo pravi, da je bila dneвно sedemkrat iz svoje votline odnešena na pečino nad votlinov, da je tam čüla, ka je čüo sv. Pavel i ka nemre več nišče povedati.

Sveto zameknjenje! Človek, ki svojega Boga i svojega Zveličitela ne pozna, tüdi nje nemre dorazmiti. Človek z vsov žmečavov greha privezan na zemlo, ne ve, kakšo moč ma Bog nad svetov düšov i sveta düša nad svojim telom. Verje v privlačno silo nebesnih tel, ne verje pa v privlačno moč Boga. Pa püstimo človeki to njegovo znanje, ki ide povoli svojoj gizdi, i se spomnimo na preproste ribiče, ki so šli za svojim Bogom i Odrešenikom, šteri je iz lübezni do nas vmro i ravno zavolo iste lübezni šo v nebo, da tüdi tá vodi naša pot, da je tam naše vüpanje i naša prišestnost i se zahvalimo Gospodi, da nam je že tü na zemli dao v svojih svetnikih primere zameknjenosti, v štero nas bo njegovo gledanje postavilo.

La Sainte-Baume je bila gora Tabor za sveto Marijo Magdaleno. Srečnejša kak sveti Peter, šteri je pravo Gospodi na den njegovoga spremenjenja: *Dobro nam je tü ostati, napravimo tri šatore*, je sv. Magdalena dobila svoj šator, ki ga je apoštol ne dobo. Samotno je živela tam zdaj v deli spokorjenja v votlini, zdaj v zameknjenji na pečini. Kak na gori Tabor, tak se tüdi

tü ne nikaj spremenilo. Šče zdaj prebivle na obema gorama vera, ki čuva velike spomine na svetih krajaj.

Treseti let je Bog naklono svojim angelom, da so gledali te prizor, da spomin na njega ostane vsa stoletja. Treseti let je živela Marija Magdalena med delom spokorjenja i poveličanim

Veličastni prvi tabor katoličanskih mladenk na Brezjej.
Po končanoj službi božoj so med tem, kda je vsa vnožina listiva tiho mahala z robčeki, odnesli Najsvetejšeji i podobo brezjanske Marije Pomagaj v slovesnom sprevodi nazaj v cerkev.

gledanjem i je tak v tom spreminjanji združila dve živlenskivi poti, šterivi je prehodila, življenje grešnice i življenje prijateljstva z Jezušom. V ozadji te votline, ločene po omrežji, se zdigava falaček pečine, na šteroj je, kak [pravi] zročilo, Marija Magda-

lena navadno molila, i ta pečina je ostala, čeravno je votlina precí vlažna, sama stalno süha. Zvüna na najbolje strmom i visikom vrhi brega, malo levo od votline pa je kraj, kama je bila Marija Magdalena, kak pravi zročilo, vsakši den naravnost po zraki zdignjena. Te prostor je bio posvečen z malov kapelov, štero romarje jako radi obiskavlejo.

Nazadnje se je približala tüdi vöra, gda je sv. Magdalena zapüstila svoje zemelsko življenje i zamenjala svoja kratka zameknjenja z večnim neminlivim gledanjem Boga.

Čütüla je to i pred svojov ločitvijov s toga sveta je štela šče zadnjokrat sprejeti Telo i Krv svojega Zveličara pod podobov krüha i vina. Če stopiš na pobočje pred la Sainte-Baume, je za tvojim hrbtom gora, ki se vleče ravno v istoj smeri kak Sredozemsko morje od zahoda proti vzhodi. Nasproti se raztegava drüga veriga nekolko menših višin, ki ne zgleda tak divje, i ki prihaja od Marseja i se pri la Sainte-Baume strmo skonča. To je Aurelianska gora. Za njov kak v zadnjov vrsti obzorja pa kipi proti nebi divji i ostro robati hrbet gore sv. Viktora. Ta tristranska kopica pečin nihavle oki odprti pogled samo proti vzhodi. Tam leži široka i globoka ravnina, ki sega do Alp i ma v bližini opazovalca šče edno malo okroglo ravnino, ki je kak stebrišče obdana z breščeki, ki pä izhajajo iz Aurelianska gore, od la Sainte-Baume i od gore sv. Viktora. To je ravnina sv. Maksimina. Sv. Maksimin je gnani od iste sile, ki je pelalo Marijo Magdaleno na la Sainte-Baume, to je iz žele po samoti, tam postavo kapelico. Oba sta mogla, eden v ravnini, drügi v gori, živeti v samoti, i to blizi eden pri drügom.

Gda je zdaj Marija Magdalena, tak pravi zročilo, začütüla bližino zadnje vöre, so jo odnesli angeli na aurelijansko cesto, gde se ta križa s potjov od la Sainte-Baume v ravnino sv. Maksimina. Slavni steber z imenom „Sveti strelec“ spomina popotnika na spomina vredno smrt svetnice. Viditi je, kak jo nesejo angelje z ednoga kraja na drügi kraj. V oddaljenosti nekaj stopajov stoji skromna kapelica sv. Maksimina v bližini kraja, šteroga so Rimlani Tegulata zvali. Tam je čakao püšpek Maksimin na Jezušovo prijateljico. Tam jo je sprijao, da njoj podeli Telo i Krv Jezüša Kristuša. I gda jo je obišeo smrtni spanec, je v meri zaspala. Sv. Maksimin jo je položo v alabastrno trügo. Nato je pripravo šče za sebe prostor za večno počivališče poleg groba, v šteroga je položo telovne ostanke, ki so te samotni kraj v nepoznanom sveti ovenčali z nesmrtnov slavov.

Takša je vera lüdstva i cerkve, tak pravi zročilo i zgodovina, tak sporočata čas i kraj i nikdar so ne bila čüdežna boža dela lepše potrjena. V istini bomo vidili, kak se pri tom grobi vrši cela vrsta dogodkov, šteri bi že sami na sebi mogli biti dokaz za to, da pod tem kamnom leži pokopani občüdovanja vreden predmet bože previdnosti i bože lübezni.

Vsaki sveti kraj more meti nekše varstvo, štero ga varje pred oskrunjenjom i pozablenostjov, takši je zakon nadnaravnoga

sveta. Gđa so v prvih dnevaj kršćanstva pretiła i đivjala od vseh strani preganjanja proti cerkvi, je bilo značilno, da je mela cerkev svoje votline, katakombe i grobove. Tü pod zemlov je skrivala krv svojih mantrnikov, i plemenito kršćansko mišljenje je bilo v tistih prostoraj edini čuvar skrivnostnoga zaklada. Posamične preproste slike, posamične vklesane reči so v toj samoti ohranile spomin vernikov. Medtem, gđa so casarje svoje hüdobje krasili z bleščočov nesmrtnostjov, so pod njihovimi palačami pokopani kristjani poplemenitili skromno podzemle tihoga spomina s čüdivitimi jakostmi.

Nazadnje pa je prišeo čas, gđa se je zjasnilo na nebi kristjanov. Potom, kak je Zveličar sveta, pravili bi, znova zmago-slavno iz toga drugoga groba stano, se je pokazao s svojimi svetniki pred strmečim svetom. Votline so se odprle, katakombe so se razsvetlile i grobi so postanoli svetišča. Ravno isto se je zgodilo s pečinov la Sainte-Baume i z grobom Marije Magdalene. Že v štrtom stoletji je dih vzhoda prineso slavo i pravila püščavnikov iz Tebaide v Galijo. Sv. Martin v Tours-i, sv. Honorat na Levinskem otoki i dühovnik Kasian v Marseji, so bili najbole delavni za püščavniško življenje v Provansi. Kasian, ki je od imenüvanih treh zadnji prišeo, je obiskao samostane v Egipti i v znamenitom spisi popisao njihove uredbe i naćin življenja. Po svojoj vrnitvi v domaće mesto Marsej je ustanovo nad votlinami, gđe je počivao sv. Lazar, opatijo sv. Viktora. Tüdi sam je lübo samoto, gđe je vido tak velka sveta dela; zato ga je gnalo, da si poišće kraj, kama bi mogeo vćasi pred šümom i hrüpom sveta pobegnoti. Samota v la Sainte-Baume je mogla njegovo srce na poseben naćin privlaćiti i brez dvojbe ga je ne moglo nikaj bole spominati na lepoto pokrajine kre Nila. Tak je živo tam z vno-gimi od svojih i tam postavio trdne čüvare, ki so jezero let, od štrtoga do trinajstoga stoletja, ostanoli verni spomini i svetim ostankom, šterih varstvo se njim je zavüvalo. Kasianski bratje so se naselili zednim v la Sainte-Baume i v Saint-Maksimini, na kraji zameknjenja i pri grobi, i so se skazali vsikdar vredne svoje naloge, i s tem so bili zbrani za čüvare toga dvojnoga spomenika bože milosti.

Šće zdaj je tam ne deleč pod la Sainte-Baume proti vzhodi ves z imenom „Kasianovo naselje“ i precü blüzi tam je živi vrelec, ki se ravnotak „Kasianov vrelec“ zove. Gora, ki se zdigava nad tov preprostov samotov, nosi ravno isto ime. Pastirje, ki hodijo s svojimi čredami tam okoli po strmih poboćjih, nevejo goro, naselje i vrelec inaći imenüvati. Od Kasiana nevejo nikaj, pa le napotijo popotnika ž njegovim imenom, i verno po izročili se kak odmev ponavlja njegovo ime na tistom kraji.

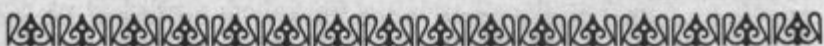
V zaćetki osmoga stoletja so v Provanso vdrli Saraceni i sό jo v ćasi tristotih let večkrat obiskali s svojimi pustošüjooćimi vpadi. Kasianci so se bojali za ostanke svete Magdalene. Zato so votlino, v šteroj so počivali, pokrili z zemlov i s peskom i s tem so pripravili za prišestnost važno odkritje, ne da bi kaj

znali za to. Ali šče ne zadovolni, da so skrili grób, so šli s svojov previdnostjov tak daleč, da so zmešali tüdi notrašnji red v grobi. Telo Marije Magdalene je bilo v ozadji votline na levoj strani v alabastrnoj trügi položeno, na pravoj strani v votlini pa je ležalo telo sv. Maksimina. V tistom časi pa so k prvima dvema groboma postavili šče tretjega i štrtoga.

Sidonij, püšpek v Aiksi, je želo počivati po svojov smrti v votlini poleg ustanovitela svoje cerkve. Zato so ga pokopali v njoj na pravo od vhoda. Na drugoj strani levo od sv. Magdalene pa so v marmor položeni ostanki *nedužne dece*, kak pravijo, najbrže zato, da so tam pokopana tela nedužne dece, šteri so vmrli šče v prvov milosti sv. krsta.

Da bi pa dragoceni zaklad, šteri jim je bio zavüpani, kem bole pred odkritjom zavarovali, so ga prenesli Kasianci iz znamenite alabastrne trüge v grob sv. Sidonija, potom gda so ostanke toga püšpeka vzeli vö. I tam sta bila vklesaniva dva napisa, da gda pride čas, potrdita, da v grobi zaistino počivle telo Marije Magdalene.

Te den pa je bio ešče daleč. Približno šeststo let je poteklo, kak se je zvršilo to varnostno delo spoštlive pobožnosti. Vničevalni pohodi Saracenov so divjali tam v popunov besnosti i gda je nazadnje tüdi to minolo, je že vgasno spomin na kraj, gde je bila pokopana svetnica. Znali so, da je nekdi pod katedralov i svete relikvije so častili v katedrali. Ali nišče je ne dao i niedna roka se je ne podvzela poiskati te prostor. Bog je tak dopüsto, da je bilo potom odkritje toga groba tem veličasnejše i da se je medtem okoli spomina na prijateljico Sina božega spleo venec dike, ki je jako hitro napuno celo Francijo, Evropo i Malo Azijo.

Naši zbrani v Franciji z g. Orešnjikom lani po sv. spovedi.

NAZAJ v NAROČJE MATERE CERKVE.

GROFICA ERIKA MARIJA PFEIL.

Kak ime pove, je bila nemškoga pokolenja, po veri luteranka, je prek dvajseti let iskala, štera vera je bouša, luteranska ali katoličanska. V te namen je potůvala v Italijo, da si poblíže pogledne katoličansko Cerkev, katoličanski navuk za življenje. Hodila je k božoj službi, posebno pa k predgi. Tů je prisrčno molila, da bi njoj Bog presveto razum i z dečinskov pobožnostjov začnola častiti tůdi Devico Marijo.

Gda pa se je povrnola nazaj v Nemčijo, je tembole začůtita tů menkanje vsega toga, ka je tak bogato doživela v katoličanskoj Italiji. V njoj se je prebůdila žela, da bi se podala v naroče te Cerkve. Molila je vsakši den i se zračala v varstvo Matere bože, tak da se je popunoma zanesla na njeno pomoč.

Pomali se je naselila zadovolnost pa mir v srce, želela si je, da bi mogla pali viditi Rim. Žela se njoj je spunila. I zdaj se je začno za njo najlepši del njenoga življenja . . .

Prečtela je dosta knjig i se z vnogimi dűhovniki vzela v guč od verskih istin. Najbole se njoj je pri tom dopadnolo to, da jo nieden dűhovnik ne silo z rečmi ali pregovarjao, da bi vstopila v katoličansko Cerkev, liki njoj je vsakši mirno rztumačo to, ka je želela. Vsiljavao njoj pa svoje vere nieden ne. Tak je pomali spoznala

lepe istine katoličanske vere, štere so prinašale srečo v njeni dūšo. Zdaj, gda je z razumom spoznala istinitost katoličanske Cerkve, se je mogla tūdi po svojoj voli odločiti za edno ali za drūgo.

Sama je potli zapisala:

„Jaz sam hladna severna Nemica, nikdar sam v svojoj no-trašnji ne zmogla kakših toplih ali prijetnih občūtkov... Ka sam pa občūtila v tistom časi do katoličanske Cerkve, čiduže vekšo toplino, za to bi bila dragomi Bogi neskončno hvaležna, či bi mogla najti bar edno reč, ki bi za silo povedala to, ka me je osrečilo i pomirilo. Za nikaj na sveti ne bi mogla ta nehati te stopaj. Vsa ošpotavanja, vsa zgūba herbije (bila je bogala grofica) je bilo vse premalo s tem, ka sam pridobila. Zaveš, da bi pripadala edino zveličavnoj Cerkvi, štera ma v sebi vso moč i kaže pot, ki naravnava mojo nemrtelno dūšo ta, kama si je tak želela i odked je prišla — k Bogi. Tūdi či bi me zadelo dosta več nevole, tūdi či bi dosta več zgūbila, jaz bi bila itak ščista srečna pa zadovolna — ve sam katoličanka.“

I resan je v Rimi l. 1905. prestopila v katoličansko vero. Več kak dvajseti let je iskala pravo Istino i konči jo je srečno najšla.

Stavi se nekelko, dragi prijateo i prijateljica, v tom nemirnom življenji, zgledni se nekelko nazaj na pot, štero si prehodo. Vido boš, da je bilo na toj poti poleg drūgoga tūdi dosta guča pa dela kak prazna pena, napnjeni mehér, ki ne prinaša nikomi haska pa ne sreče. Vido boš, da so na tvojo dūšo legle duge tenje, ki ne pūstijo, da bi boža svetloba, kak sunce, pregnala vso kmico iz zadnjega kota tvoje dūše. Vido boš, da so te tvoji stopaji mogoče vodili po blatih, i te zanesli v močvaru, da si bio ves zamazani na dūši. I te si sprevido, da se trbe povrti nazaj k živim vretinam — k Bogi. Znak nedorasloga i nezreloga človeka je hoditi brezi Boga po sveti i se ne brigati za pravo Istino, za štero se je ta grofica Pfeil borila prek dvajseti let.

Ne lažimo samim sebi, da smo dobri: to je slabo pomirjenje za nas, ki nosimo s sebov grešno naturo. Znaj, prijateo, da je vse, ka delamo, prazno i brezi haska, če nemajo naša dela močnoga korenja v bogastvi božih istin.

Zato napni vse sile, da s svoje živlenske poti odvržeš vse, ka bi ti delalo napotje na tvojoj romaskoj poti, štera te pela proti večnomi cili.

Zdravniki vračijo telovne bolezni. Za vsako bolezen majo posebno vraštvo. Dostakrat pa vzemejo za edno bolezen več vrste vraštva, zato ka so ta vraštva vsakše posebi preslaba za ozdravljenje. Inači pa je z molitvov. Ona je splošno sredstvo za naše dūševno zdravje. Ona vsikdar vsakomi da moč, da se lehko proti postavi skušnjavam i zadobi vse jakosti.

Gda je kardinal Sallotti proučavao Don Boskovo svetniško obravnavo, je izjavio sv. Oči Piji X.: „Bole, nego velikanski razmah i zvučniji napredek njegovih ustanov, me je očaralo notrašnje duševno življenje, iz šteroga je vzknilo i se razvijalo vse njegovo poslanstvo.“

„Mate prav“, je odgovorio sv. Oča. „Vnogi poznajo Don Boskovo zvučnše delo, neznana pa jim je tista veličastna stavba krščanske popolnosti, štero je zgradio v svojoj duši s tem, da se je vado vsaki den, vsako vüro, vsaki trenutek v vseh jakostaj duhovskega stana. Če bi vsi dodobra poznali to drugo

stran Don Boskove slike, koliko bole bi cenili toga velikoga poslanca božega, ki vživa že itak tak globoko poštüvanje i vse-splošno občüdovanje. Čüdovitoga razmahä salezijanske družbe i njene razširitve po celom sveti ne mogoče inachi razlagati, kak s svetostjov njenoga ustanovnika“.

Don Boskovo svetost je mogeo samo tisti prav spoznati, ki je zavüпно živo ž njim. Junaško zatajüvanje zdrüženo z nadvse globokov poniznostjov sta ga usposobili, da se je vado v najrazličnejših jakostaj tak naravno i neopaženo, da ne vzbüjao nikše pozornosti. Samo tisti, ki so ga natenčno i od blüzi opazüvali, so se čüdili ob pogledi na zmerom se razvijajočo lepoto njegove duše. Vse, ka je delao i govorio, je melo namen širiti čast božo. Lübezen boža je bila središče vseh njegovih misli i čüstev. Čüjmo, ka pravi Don Rua.

„Celih 37. let sam preživo ž njim i koliko bole mislim na njegovo življenje, na zglede, štere nam je zapüsto, i navuke, štere nam je dao, toliko bole raste v meni poštüvanje do njega i prepričanje od velike njegove svetosti. Več mi je hasnilo, če sam opazüvao, kak je Don Bosko vršo razna opravila, kak če bi čteo kakšokoli pobožno knjigo. — Gda sam ga včasi kesno večer pelao k počitki, je obstao, pa občüdavajoč zvezdno nebo, pozabo na svojo otrüjenost i govorio od bože brezmejnosti, vsemogočnosti i modrosti. V prostoj naravi nas je opominao na bogata zorna pola i cvetoče gaje pa tak napelavao

govor na božo dobrotlivost i previdnost. Njegove reči so bile tak prepričevalne, da smo se spitali z vučenoma iz Emavs: „Ne je li gorelo naše srce, gda nam je govorio na poti?“

Boža dobrotlivost, njegova lübezen i slüžba boža so bili predmeti, od šterih je najraj govorio. „Kak dober je Gospod i kak skrbi za nas!“ je ponavljao. „Bog je dober plačnik, ki ne püsti nepoplačane niti edne kupice vode, dane iz lübezni do njega. — Lübiamo Boga! Lübiamo ga! Vidite, kak dober je z nami. Vse je stvoro za nas, postao je za nas človek, trpo za nas, nastavo presv. Olt. Svestvo, da bi tak ostao med nami. — Zavedajmo se, da je vera brezi del mrtva! — Vse za Gospoda, vse v njegovo čast!“

Krščanski navuk, predge, devetdnevnice, misijoni, vsi pogovori, vse je pri njem melo samo eden namen: rešitev düš. Večkrat je pravo: „Znate, zakaj vas Don Bosko ma tak rad? Zato, ar mate düšo, ki je tak dragocena. Za rešitev te düše kaj-kaj včnim, a Gospod je včino neizmerno več.“ — Tüdi v spisih, tak v delih, namenjenih za tisk, kak v pismaj je meo pred sebov čast božo. Ne poznamo niti ednoga njegovoga pisma, v šterom ne bi bilo imena božega ali Marijinoga, tak, da moremo praviti od njega, ka je pravo sv. Bernard od sebe: da se njemi je vido vsaki pogovor i vsaki spis prazen i nespameten, če ne najšeo v njem imena božega ali Marijinoga. Tüdi pri razdeljavanji podobic je meo navado napisati na nje kakši pobožen zdihljaj, da je tak zdigavao düše k Bogi.

Pogostoma je ponavljao miseo ná pričüjočnost božo i to s takšim osvedočenjom, da je bilo vsakšemi jasno, kak sam zmemrom misli na njo: „Zapomnite si dobro, da vas Bog vidi; vidi podnevi, vidi ponoči, vidi vsikdar.“

Njegovomi neprestanomi zdrüženji z Bogom je odgovarjalo trdno zavüpanje v njegovo pomoč. Gda so njemi dohajali milodari, je vzkrikao: „Kak dober je Gospod, ki ne dopüsti, da bi trpeli pomenkanje! Gospod je znao, da smo bili potrebni i nam je vse to poskrbo!“ V pogostih stiskah je ponavljao s sladkim nasmehljajom: „Don Bosko je sirmak, a lübi Bog je bogat. Mi skrbmo samo, da ne bomo delali greha, i on, ki skrbi za ftice pod nebov, tüdi nas ne bo pozabo“. — Drügič je djao: „O maloverneži! Gda vam je kaj sfalilo? Ali mislite, ka Bog nema več, s kem bi nam pomagao? Samo zavüpajte, pa se bote osvedočili, kak dober i bogat je Gospod!“

Tüdi v najtežavnejših trenutkaj ne omahovalo njegovo zavüpanje. Gda so njegovi nasprotniki kovali sovražne naklepe proti njemi, podtikali njegovim dejanjom nepoštene namene, pačili i zavijali njegove reči, gda se je mislilo, da preti vsemi njegovomi podjetji strašen polom, je jokao, ar ga je bridko peklo, da se dobroj stvari tak nasprotüje, a pri vsem tom je ostao popunoma miren pa vdani v volo božo. Da bi ojunačo tüdi drüge, je ponavljao: „Potrpmo! Pride čas, da bodo vse spoznali. Bog bo pokazao vse v pravoj svetlobi.“

Vsikdar, gda je preživlao težke vøre, se je tolažo z misli-
jov na nebesa: „Tam gori — je ponavlaio — mamu pripravleno
veliko plačilo. — To zemelsko trnje se bo spremenilo v lepo
cvetje. — Minljivo je trpljenje toga življenja, a večno bo veselje
v nebesaj. — Pogum! Tam gori bomo večno počivali. Kak lepo
bo, gda bomo gledali Boga od lica do lica! — Kak lepa so
nebesa, a neso stvorjena za manjake! — Nebesa so veliko pla-
čilo, a koštajo trüda!“ Če se njemi je što tožo nad težkim de-
lom, ga je tolažo: „Zapomni si, da delaš za dobrega Gospoda!
— Jezuš je toliko pretrpo za tebe! — Mali kotiček v nebi ti
bo vse poplačao!“ — Gda so ga trle težave, se je tolažo: „V
nebesaj ne bo nikaj takšega!“ Če so njemi po trüdapunom deli
prigovarjali, naj se odpočije, je ponavlaio: „Počivali bomo v
nebesaj“ ali „Naše počitnice bodo v nebesaj.“

Lübezen boža i žela, to lübezen razvneti v srci vseh, sta
meli za posledico neizprosno mržnjo nad grehom. Mladinski
domovi, zavetišča, njegovo prizadevanje v spovednici, vse je bilo
naperjeno proti grehi. Sam je pravo: „Za nešterne zapuščene
dečkece pa za tiste, ki majo slabe vzglede v domačoj hiži, je
ne zadosta navuk po nedelaj v mladinskih domovih: če jih ščemo
rešiti, jih moramo oddaljiti od nevarnosti tüdi med tjednom.“
Neizmerno ga je bolelo vsako žaljenje bože. „Če čüjem bogo-
kletne reči, me bole zaboli, kak če bi dobo močno plüsko.“

Videč gojence z grešnimi navadami, je sprobao vse, da bi
se popravili. Če so pa ostali nešterni nepobolšlivi, jim je dao
spoznati, kak jako se njemi gnüsi greh, i se je poslüžo najod-
ločnejših sredstev, da bi dosegeo svoj namen.

Tak je n. pr. ostao v spomini večerni govor z dne 16. sept.
1867. Po večernih molitvah je stopo pred gojence i začeo na-
števati, koliko je pretrpo boži Zveličar za rešitev düš. Zatem
je govorio, ka vse je včino on sami, vršeč poslanstvo, štero nje-
mi je Bog dao. Zvao jim je v spomin znoj, trüd, ponižanja,
svetle noči i drüge žrtve, štere je doprineseo za njihovo večno
blaženstvo. Pritožavao se je, da so v zavodi vucje, roparje, tatje,
hüdobni dühovi, ki so prišli ropat düše, njemi izročene. Nato
je nadalüvao:

„Pa s čem sam je razžalo, ali kakšo krivico sam jim pri-
žadejao, da tak delajo z menov? Jeli sam je ne zadosta lübo?
Jeli sam jim ne dao vse, ka sam li zmogeo? Ka bi bilo ž nji-
mi, če bi ostali med svetom? Što bi se brigao za njihovo vzgojo
pa izobrazbo? Što bi je vzdržavao, kak bi bilo z njihovov bo-
dočnostjov, če ne bi prišli v moj zavod? Mislijo, da je nišče
ne pozna, ali jaz znam, šteri so, pa je bom zdaj imenüvao.
Znam, da to pomeni s prstom pokazati na nje pa je izpostaviti
v zasmeh drüгим. Toda, če jih ne imenüjem, mi ne bodo ver-
vali i si bodo mislili, da Don Bosko ne ve, kak je. Ne je tak!
Z vsov gotovostjov lejko pravim: „Ti, A. (tü je povedao ime
dečka) si vuk, ki si se priklato med tovariše, da je trgaš od

predstojnikov pa je navajaš, da zasmehavajo njihove opomine. — Ti, B. si tat, ki z nesramnimi govori kradneš dušam nedužnost. — Ti, C. si ropar, ki z listki, s knjigami, v skrivališčih ropaš Mariji njene sinove. — Ti, D. si hūdobni dūh, ki pohūj-

Dekliški tabor na Brezljaj.

Gostje na časnoj tribluni : od leve na desno stojijo soproga g. bana dr. Natlačena, škof dr. Rōžman, voditeo Slovencov dr. Korošec i predsednik Prosvetne zveze prof. dr. Lukman.

šūješ tovariše i je s svojim zasmehom odvrāčaš od prejemanje svetih Svestev“.

Šest jih je imenūvao. Njegov glas je bio miren, razločen. Vsakokrat, gda je izgovorio ime, i bilo čūti pritajen krik iz vūst imenūvanoga. — Drūgo jūtro je vseh šest odpotūvalo. (Dale.)

Maš rad krüh življenja?

„Jaz sem krüh življenja. Što pride k meni, ne bo lačen i što mi verje, ne bo nikdar žeden.“ (Jan. 6, 35.) To so Jezušove reči. Ž njimi nam Jezuš obečavle, da ma takši krüh, šteroga če što vživa, ne bo več lačen, niti žeden. Je to telovna hrana? Ne. Düševni glad pogasi te krüh. Greh na düši pozročä glad i žejo, pa pravičnost düše tüdi objega. A vsakši glad se nači vtišavle.

Greh ma svoj glad, svojo žejo, gladüje i žeja greh. A te glad i ta žeja, če se ne pogasita z božim Telom, pelata v pogüblenje. Samo Jezušovo Telo je mogoče te glad vtišati i to žejo pogasiti. O da bi grešniki to zarzmeli, keliko bridkih skuz bi njim ne trbelo požirati, keliko mirnejša bi bila njihova düšna vest, keliko slajša njihova zadnja vüra! Če se ta žeja greha po svetom Jezušovom Teli ne pogasi, pride po nemirnoj düšnoj vesti

večni nemir, večna smrt. Hodimo zato k Jezušu, ki mamö močne strsti, pri njem zgübijö tē svojo moč i zmagali bomo mi, premagali bomo greh. Mislimo na sv. Marijo Magdaleno, kak velika svetnica je postala iz velike grešnice, ar je prišla k Jezušu.

Pa tüdi pravica ma žejo, trpi glad, žeja Jezüša. I ga dobi. Pa po toj žeji, po tom gladi se vsikdar bole nasiti z Jezušovov pravičnostjov, z Jezušovov popolnostjov, z Jezušovov svetostjov. Düša postane po tom krühi vsikdar spodobnejša k Jezušu, vsikdar bliže k nebi, vsikdar dale od očiščilišča, purgatoriuma, vsikdar više v nebi, vsikdar bliže k božemi troni. O zato pa le hodi, le hodi düšica gostokrat k Jezušu, ne daj se zapelati od nikoga i od ničega, žejaj Boga, da se nasitiš ž njim v svetosti na tom sveti i ž njegovim blaženstvom na drugom sveti.

Mladi človek je kak bršlan, šteri se po stebli močnoga dreva stegüje proti sunci. Drevo nosi te gingav bršlan pa njemi pomaga, da je zmerom lepi-zeleni, ešče hrano ceca iz dreva s svojimi koreninicami. — Tak mora meti mladina močno oporo, meti mora nekoga, po šterom se zdigavle više, više. To drevo je za mladino Jezuš Kristuš v sv. Oltarskom Svestvi. Kre njega se zdigavle iz vlažnih blatnih tal v višine, proti sunci.